

Sygn. akt VI ACa 216/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Teresa Mróz

Sędzia SA – Irena Piotrowska

Sędzia SO del. – Magdalena Sajur-Kordula (spr.)

Protokolant: – sekr. sądowy Beata Pelikańska

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2013 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa Banku (...) S.A. w W.

przeciwko (...) S.A. w S. i (...) Sp. z o.o. w W.

o zapłatę i o ustalenie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 21 sierpnia 2012 r.

sygn. akt XX GC 301/06

I oddala apelację;

II zasądza od Banku (...) S.A. w W. na rzecz (...) S.A. w S. kwotę 5400 zł (piec tysięcy czterysta złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 216/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 sierpnia 2012r. Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie z powództwa Banku (...) S.A. w W. przeciwko (...) S.A. w S. oraz (...) sp. z o.o. w W. o zapłatę i ustalenie: oddalił powództwo w przeciwko (...) S.A. w S. oraz ustalił, że (...) sp. z o.o. w W. nie przysługuje wierzytelność w stosunku do (...) S.A. w S. z tytułu umowy leasingu z dnia 24 listopada 2000r. Nr (...) wraz ze Specyfikacją Nr (...).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 23 grudnia 2003 roku (...) (następca prawny (...) sp. z o.o.) - cedent i Bank (...) S.A.- cesjonariusz zawarli umowę cesji wierzytelności. W treści umowy (...) oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność wobec dłużnika (...) S.A. z tytułu zawartej pomiędzy (...) a dłużnikiem umowy leasingu z dnia 24 listopada 2000 roku nr (...) wraz ze specyfikacją nr (...) dotyczącą leasingu operacyjnego elektrowni wiatrowych, rozwiązaną w dniu 24 lutego 2003 roku i specyfikacjami nr (...) dotyczącymi leasingu finansowego maszyn i urządzeń, rozwiązanymi w dniu 17 lutego 2003 roku o łącznej wartości nominalnej na dzień rozwiązania umowy 67.432.617,21 złotych, z czego: 3.633.468,80 złotych

stanowią należności z tytułu opłat leasingowych wymagalne na dzień rozwiązania umowy, 72.726,65 złotych stanowią należności z tytułu odsetek naliczonych od w/w. kwoty, zaś 63.726.421,76 złotych stanowią należności z tytułu opłat przyszłych zdyskontowanych wymagalnych natychmiastowo w dniu rozwiązania umowy.

Pismem nadanym w Urzędzie Pocztowym w dniu 08 marca 2004 roku (...) poinformował S. I. o zawarciu umowy cesji wierzytelności z Bankiem.

Roszczenie powoda skierowane przeciwko pozwanemu (...), Sąd Okręgowy uznał za niezasadne, ponieważ powód w czasie przewidzianym w art. 479⁽¹²⁾ §1 k.p.c. nie wykazał go co do wysokości. Co więcej, zdaniem Sądu, powód w pozwie nie podał nawet twierdzeń o okolicznościach faktycznych uzasadniających sformułowane przezeń żądanie co do wysokości. Powód w pkt IV pozwu podał jedynie z jakich częściowych kwot składa się dochodzone pozwem roszczenie, nie podał jednak nawet w jaki sposób zostały one obliczone. Z treści pozwu nie jest wiadomym z czego obowiązek zapłaty poszczególnych kwot pozwanego (...) powód wywodził, zaniechał on bowiem podania jakichkolwiek okoliczności uzasadniających roszczenie. Powód wskazał jedynie, iż nabył od (...) wierzytelność w określonej wysokości.

Pozwany (...) tak sformułowane żądanie pozwu zakwestionował co do zasady i co do wysokości. Podniósł, iż w pozwie nie wskazano sposobu i podstawy wyliczenia wysokości dochodzonego roszczenia, późniejsze zaś próby udowodnienia roszczenia przez złożenie wniosków dowodowych w kolejnych pismach procesowych nie mogły się powieść- zdaniem Sądu Okręgowego- z uwagi na zasadę prekluzji dowodowej - art. 479⁽¹²⁾ §1 k.p.c. Powód w pozwie jest obowiązany podać wszystkie twierdzenia oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa ich powoływania w toku dalszego postępowania, chyba że wykaże, że ich powołanie w pozwie było niemożliwe albo, że potrzeba ich powołania wynikła później. Powyższe oznacza, iż powód już w pozwie obowiązany był podać wszystkie twierdzenia oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w dalszym toku postępowania. Powyższemu obowiązkowi powód nie sprostał, zaś w dalszym toku postępowania w żaden sposób nie wykazał, iż powołanie kolejnych faktów i dowodów w pozwie nie było możliwe, albo że potrzeba ich powołania wynikła później. W okolicznościach niniejszego przypadku nie można uznać, iż potrzeba wskazania sposobu wyliczenia dochodzonej pozwem kwoty oraz sformułowania wniosków dowodowych w tym zakresie wyniknęła dopiero po złożeniu przez pozwanego odpowiedzi na pozew, ponieważ powód już w pozwie, niezależnie od przyjętej przez pozwanego linii obrony winien wskazać na fakty i dowody uzasadniające jego żądanie tak co do zasady, jak i co do wysokości. Sąd I instancji podzielił stanowisko zaprezentowane przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 lutego 2006 r. (II CSK 143/05, LEX nr 180201), z którego wynika, że zakres obowiązku powoda w postępowaniu gospodarczym wynikający z treści przepisu art. 479⁽¹²⁾ § 1 k.p.c. jest niezależny od tego jakie w sprawie stanowisko zajmie pozwany, a zwłaszcza którym twierdzeniom będzie zaprzeczał. Sąd Okręgowy uznał, że powód nie udowodnił przesłanek dopuszczających przedstawienie nowych twierdzeń i dowodów w toku procesu oraz okoliczności, które uzasadniałyby złagodzenie rygoru przewidzianego w art. 479⁽¹²⁾ §1 k.p.c, zatem jego twierdzenia zgłoszone na dalszym etapie postępowania niż wniesienie pozwu podlegają pominięciu, zaś dowody oddaleniu.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne - art. 6 k. c. w zw. z art. 3 k. p. c. w zw. z art. 232 k. p. c. Zgodnie z opisanymi wyżej regułami dowodowymi to na powodzie ciąży obowiązek udowodnienia okoliczności, iż pozwany pozostaje jego dłużnikiem z tytułu umowy leasingu oraz że jego żądanie odpowiada rzeczywistej kwocie zadłużenia, albowiem to powód domaga się od pozwanego do zapłaty dochodzonej niniejszym pozwem kwoty.

Pomimo przedstawionej zasady rozkładu ciężaru dowodu, w ocenie Sądu Okręgowego, powód nie przedstawił w pozwie żadnego dowodu na okoliczność wysokości dochodzonego roszczenia. W tym względzie zaprezentował jedynie własne twierdzenia, nie poparte jakimikolwiek dowodami. Brak jest jakichkolwiek podstaw wskazanych w pozwie do zweryfikowania rozliczeń pomiędzy stronami, nie może przy tym budzić wątpliwości okoliczność, iż wysokość

dochodzonego roszczenia winna być przez powoda udowodniona stosownymi dowodami. Powód - jak twierdzi w pkt IV uzasadnienia pozwu - dochodzi od pozwanego zapłaty kwot odpowiadających opłatom leasingowym, odsetkom za opóźnienie oraz opłatom z tytułu przyszłych zdyskontowanych rat leasingowych, opłat, odsetek oraz zdyskontowanych przychodów, zatem winien był wykazać w sposób nie budzący wątpliwości z czego poszczególne kwoty wynikały.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy oddalił powództwo skierowane przeciwko (...).

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia pozostaje orzeczenie o kosztach procesu, o których orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i kosztów celowych tj. na podstawie przepisów art. 98 §1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z §6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Powyższy wyrok powód zaskarżył w części tj. w odniesieniu do pkt 1 i 3, zarzucając mu:

1. naruszenie art. 479⁽¹²⁾ § 1 k.p.c. (w brzmieniu sprzed dnia 20 marca 2007 roku) w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 8 marca 2012 roku wniosków dowodowych powodowego Banku zawartych w piśmie z dnia 24 maja 2007 roku tj. dowodu z opinii biegłego, dowodu z zeznań świadków oraz dowodu z dokumentów, zgłoszonych w efekcie stanowiska procesowego pozwanego (...) kwestionującego wysokość dochodzonego roszczenia, jako spóźnionych (sprekludowanych), co miało istotny wpływ na wynik postępowania, gdyż skutkowało uznaniem przez Sąd, że żądanie pozwu jest nieudowodnione; podczas gdy obowiązująca wykładnia art. 479⁽¹²⁾ § 1 k.p.c. wyraźnie wskazuje, że konieczność odwołania się do dalszych dowodów wykazujących wysokość dochodzonej wierzytelności, w tym opinii biegłego powstaje dopiero po zakwestionowaniu przez pozwanego dowodów zgłoszonych na tę okoliczność w pozwie, powód zaś wnosząc pozew w sprawie gospodarczej, nie ma obowiązku przewidywać i antycypować sposobu obrony przed dochodzonym żądaniem; w realiach niniejszej sprawy zawarte w piśmie procesowym z dnia 24 maja 2007 roku dalsze wnioski dowodowe dotyczące wysokości dochodzonej należności były tylko i wyłącznie rezultatem zawartego w odpowiedzi na pozew stanowiska Pozwanego (...) negującego dowody i twierdzenia zawarte w pozwie odnośnie wysokości wierzytelności z Umowy Leasingu wraz ze Specyfikacjami Nr (...);

2. naruszenie art. 232 k.p.c. poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodów zawnioskowanych przez powoda w piśmie z dnia 24 maja 2007 roku, tj. dowodu z opinii biegłego, dowodu z zeznań świadków oraz dowodu z dokumentów, co miało istotny wpływ na wynik postępowania, gdyż skutkowało uznaniem przez Sąd, że żądanie pozwu jest nieudowodnione; podczas gdy z orzecznictwa Sądu Najwyższego wydanego na gruncie art. 232 k.p.c. wynika, że „Niekiedy (...) powstanie sytuacja procesowa, w której nieprzeprowadzenie przez sąd z urzędu dowodu stanowiącego element „zebranego materiału”, stanowiłoby pogwałcenie elementarnych zasad, którymi kieruje się sąd przy wymierzaniu sprawiedliwości. (...)” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2008 roku, sygn. akt: V CSK 563/07; opubl. OSNC ZD - B 42/2009), a z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia na gruncie omawianej sprawy, gdyż nie budzi wątpliwości, że (i) (...) wiązała Umowa Leasingu w zakresie Specyfikacji Nr (...), (ii) została ona wykonana przez (...), a pomimo tego (iii) (...) nie płacił należności leasingowych; to w takiej sytuacji nie przeprowadzenie ex officio dowodu na ustalenie wysokości dochodzonej przez powoda (jako nabywcę wierzytelności od (...)) należności, stanowi pogwałcenie elementarnych zasad jakimi kieruje się sąd przy wymierzaniu sprawiedliwości oraz zasady prawdy materialnej;

3. naruszenie art. 240 § 1 k.p.c. w zw. z art. 479⁽¹²⁾ § 1 k.p.c. (w brzmieniu sprzed dnia 20 marca 2007 roku) w zw. z art. 246 k.p.c. poprzez uchylene na rozprawie w dniu 8 marca 2012 roku postanowienia dowodowego z dnia 28 października 2010 roku o dopuszczeniu dowodu z zeznań świadków: D. P., M. D. oraz T. M. i w konsekwencji oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu zeznań z tych świadków, co miało istotny wpływ na wynik postępowania gdyż skutkowało niewyjaśnieniem istotnych dla sprawy okoliczności związanych z aneksem z dnia 21 grudnia 2000 roku do umowy sprzedaży z dnia 24 listopada 2000 roku; podczas gdy stosownie do treści art. 246 k.p.c. w zw. z art. art. 479⁽¹²⁾ § 1 k.p.c. (w brzmieniu sprzed dnia 20 marca 2007 roku) potrzeba powołania powyższych dowodów

pojawiła się dopiero wobec faktu zaprzeczenia przez pozwanego (...) istnienia aneksu z dnia 24 grudnia 2000 roku do umowy sprzedaży przedmiotu leasingu z dnia 24 listopada 2000 roku oraz faktu zagubienia oryginału tego aneksu, w konsekwencji brak było podstaw do uchylenia postanowienia z dnia 28 października 2010 roku o dopuszczeniu dowodów z zeznań świadków: D. P., M. D. i T. M.;

4. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego co doprowadziło do niepoznania istoty sprawy (art. 386 § 4 k.p.c.), a to poprzez ustalenie, że roszczenie Banku nie zostało udowodnione co do wysokości, gdyż Bank w pozwie poza wskazaniem jakie kwoty składają się na dochodzone nim roszczenie zaniechał podania jakichkolwiek okoliczności uzasadniających jej żądanie; podczas gdy Bank stosownie do zasady da mihi factum, dobo tibi ius przedstawił w pozwie: (i) okoliczności faktyczne sprawy (pkt I - III pozwu), (ii) wysokość dochodzonej wierzytelności (pkt IV pozwu), oraz (iii) przedstawił dowody na poparcie tych twierdzeń; z dowodów tych wynikają zarówno okoliczności faktyczne sprawy, jak i sposób wyliczenia dochodzonej należności, tymczasem Sąd w ogóle nie odniósł się tych dokumentów apriorycznie przyjmując nieudowodnienie przez Powoda wysokości dochodzonego roszczenia, a w efekcie zaniechał rozpoznania istoty sprawy.

Podnosząc powyższe w oparciu o art. 386 § 1 i 4 k.p.c. powód wniosł:

- o zmianę zaskarżonego wyroku w części oddalającej powództwo w stosunku do pozwanego (...) i zasądzenie od tego pozwanego kwoty 67.432.617,21 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; względnie

- o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej powództwo w stosunku do pozwanego (...) i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie, XX Wydział Gospodarczy oraz pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

Pozwany (...) S.A. w S. w odpowiedzi na apelację wniosł o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował art. 479¹² § 1 k.p.c. (w brzmieniu sprzed nowelizacji dnia 16 listopada 2006r., która weszła w życie w dniu 20 marca 2007r. - Dz.U. Nr 235 poz. 1699), uznając wnioski dowodowe powoda zgłoszone w piśmie procesowym powoda z dnia 24 maja 2007r., za spóźnione.

Zgodnie z powyższym przepisem, w pozwie powód jest obowiązany podać wszystkie twierdzenia oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania, chyba że wykaze, że ich powołanie w pozwie nie było możliwe albo że potrzeba powołania wynikła później.

Zasadą jest podanie przez powoda wszystkich twierdzeń i dowodów na ich poparcie w pozwie (zasada koncentracji materiału dowodowego), ale nie można uznać za sprekludowane twierdzeń i dowodów, co do których zostanie wykazane, że ich zgłoszenie w pozwie nie było możliwe lub potrzeba ich zgłoszenia powstała później. W sprawie niniejszej, odnośnie wniosków dowodowych zgłoszonych w piśmie z dnia 24 maja 2007r., powód powołuje się na tą drugą okoliczność.

Zauważyć należy, że nowe wnioski dowodowe powoda zostały zgłoszone po złożeniu przez (...) odpowiedzi na pozew (z dnia 19 czerwca 2006r.) oraz po piśmie procesowym powoda z dnia 30 czerwca 2006r., w którym ustosunkował się do zarzutów formalnych podniesionych przez pozwanego.

Co do zasady Sąd Apelacyjny uważa, że dopuszczalne jest przedstawienie nowych twierdzeń i dowodów w reakcji na zarzuty i dowody pozwanego przedstawione w odpowiedzi na pozew. Powód nie ma obowiązku przewidywania wszystkich możliwych wariantów przebiegu postępowania, wszelkich możliwych zarzutów pozwanego i jego

hipotetycznych środków obrony oraz formułowania twierdzeń, wniosków i zarzutów, które potencjalnie mogłyby mieć zastosowanie. W tym zakresie Sąd Apelacyjny podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w zacytowanych w apelacji orzeczeniach (por. wyrok SN z dnia 30 października 2008r. II CSK 254/08, LEX nr 51199, wyrok SN z dnia 14 grudnia 2006r., I CSK 322/06, LEX nr 359483). Za uzasadnione uważa również powołanie nowych dowodów, w tym dowodu z opinii biegłego, w sytuacji, gdy pozwany kwestionuje wysokość dochodzonego roszczenia, wykazywanego dotąd za pomocą dokumentów (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2008r., III CSK 65/08, M. Prawn. 2008/17/900, wyrok SN z dnia 14 grudnia 2006r., I CSK 310/06, OSNC 2007/11/171). Jednakże treść art. 479¹² § 1 k.p.c. daje podstawę, aby wymagać od powoda przedstawienia w pozwie materiału dowodowego koniecznego dla przyjęcia i wykazania zasadności dochodzonego roszczenia. Ten materiał dowodowy ma pozwolić zarówno pozwanemu, jak i sądowi na jego weryfikację. Tymczasem, na okoliczność wykazania wysokości dochodzonego roszczenia, do pozwu dołączone jest jedynie wyliczenie, zatytułowane „Ustalenie kwoty należności dochodzonych na drodze sądowej”, stanowiące zestawienie kwot pieniężnych podanych w euro, frankach szwajcarskich i złotych oraz wydruki zatytułowane „Dyskonto”. Wyżej wskazane środki dowodowe, w zakresie zawartych w nich liczb, nie korespondują z zestawieniem zawartym w pkt IV pozwu, gdzie powód wskazuje, że na dochodzoną kwotę 67.432.617,21 zł składają się: kwota 3.633.468,80 zł z tytułu opłat leasingowych, 72.726,65 zł z tytułu odsetek za opóźnienie od opłat leasingowych wymagalnych na dzień rozwiązania umowy oraz 63.726.421,76 zł z tytułu opłat przyszłych zdyskontowanych wymagalnych natychmiastowo w dniu rozwiązania umowy leasingu. Poza tym roszczenie, co do wysokości, nie zostało w pozwie wykazane żadnymi dokumentami. Pozwany zakwestionował roszczenie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, podając w odpowiedzi na pozew m.in. że nie jest w stanie odnieść się do wyliczeń, z których nie wynika na jakiej podstawie prawnej i faktycznej powód wyliczył dochodzoną kwotę.

Przypadki występujące w cytowanych przez powoda wyrokach SN z 10 lipca 2008r. (III CSK 65/08) oraz 14 grudnia 2006r. (I CSK 310/06) nie są adekwatne do realiów niniejszej sprawy. W pozwie powód nie podjął bowiem próby wykazania wysokości swojego roszczenia za pomocą dokumentów, bo za takie- w rozumieniu art. 245 k.p.c.- nie można uznać „Ustalenia kwoty należności dochodzonych na drodze sądowej” ani „Dyskonta”. Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Wydruki i tabela nie zawierają żadnego oświadczenia woli, dlatego nie mogą być uznane za dokument.

Istotna jest również okoliczność, że kolejne dowody zgłoszone są co prawda po odpowiedzi na pozew, ale prawie rok później niż data jej złożenia.

Art. 479⁽¹²⁾ w dawnym brzmieniu nie przewidywał 14- dniowego ograniczenia czasowego dla zgłoszenia nowych wniosków i dowodów, ale nie oznacza to jednak, że termin zgłaszania nowych wniosków dowodowych jest niczym nieograniczony. Powinny być one zgłoszone niezwłocznie od chwili, gdy stało się możliwe lub od chwili, gdy powstała potrzeba ich zgłoszenia. Okres blisko roku, w rozumieniu Sądu Apelacyjnego, nie spełnia wymogu „niezwłoczności”. Ponadto powód nie podolał obowiązkowi wykazania okoliczności, że nie mógł przedmiotowych dowodów zgłosić w pozwie lub że ich potrzeba zgłoszenia powstała później. Powodowi znane było stanowisko strony pozwanej, gdyż było ono analogiczne jak w sprawie toczącej się pomiędzy (...) i (...), w której przystąpił jako interwenient główny po stronie powodowej.

Na marginesie zauważyć należy również, że teza dowodowa, zwłaszcza dotycząca wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego jest zbyt ogólna, nieprecyzyjna i w takiej postaci niedopuszczalna.

Sąd Okręgowy słusznie oddalił te wnioski dowodowe, jako spóźnione.

Nie było również podstaw do dopuszczenia ich z urzędu, nie doszło więc do naruszenia art. 232 k.p.c.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko wyrażone w cytowanym w apelacji wyroku z dnia 16 kwietnia 2008r. V CSK 536/07, OSNC 2/2009, z którego wynika, iż niekiedy nieprzeprowadzenie przez sąd pewnego dowodu, stanowiłoby pogwałcenie elementarnych zasad wymiaru sprawiedliwości. W niniejszym przypadku nie mamy do czynienia z taką

sytuacją. Powód od początku procesu nie przedstawił podstaw faktycznych i prawnych domagania się przez niego kwoty 67.432.617,21 zł, poza dołączeniem umowy cesji, z której istotnie wynika nabycie wierzytelności w tej kwocie, przy czym powód nabył wierzytelność za zapłatą na rzecz (...) ceny w wysokości 1.547.026,38 zł. W takiej sytuacji, gdy powód- jako przedsiębiorca, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie spełnił wymagań dotyczących pozwu w postępowaniu gospodarczym, wynikających z art. 479¹² k.p.c., brak jest podstaw, aby Sąd działając z urzędu przeprowadzał spóźnione dowody. Mogłoby to prowadzić do naruszenia zasady kontrydiktoryjności i równości stron w niniejszym procesie.

Niezasadny okazał się zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 240 § 1 k.p.c. w zw. z art. 479¹² § 1 k.p.c. (w brzmieniu sprzed dnia 20 marca 2007r.) w zw. z art. 246 k.p.c. poprzez uchylenie na rozprawie w dniu 8 marca 2012r. postanowienia dowodowego z dnia 28 października 2010r. o dopuszczeniu dowodu z zeznań świadków: D. P., M. D. oraz T. M.. Wnioski dowodowe dotyczące w/w świadków słusznie Sąd I instancji uznał za sprekludowane. Pozwany zaprzeczył istnieniu aneksu w dniu 14 czerwca 2007r., wnioski dowodowe zostały zgłoszone w dniu 20 sierpnia 2010r. Odnosząc się do powołanego przez powoda art. 240 § 1 k.p.c. zauważyć należy, że Sąd nie jest związany swym postanowieniem dowodowym i może je stosownie do okoliczności uchylić lub zmienić nawet na posiedzeniu niejawnym. W niniejszym przypadku Sąd nie dopuścił się uchybienia powyższego przepisu, zmienił postanowienie dowodowe przed przeprowadzeniem dowodu i było to uzasadnione okolicznościami.

Chybiony jest również zarzut powoda, wskazujący na sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, co w jego ocenie, miało doprowadzić do nierozpoznania istoty sprawy (art. 386 § 4 k.p.c.).

Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił materiał dowodowy zebrany w sprawie. Z dokumentów dotyczących umów leasingu wraz ze specyfikacjami nie wynikają podstawy domagania się przez powoda kwoty 67.432.617,21 zł. Jak słusznie stwierdził Sąd I instancji, brak jest jakichkolwiek dowodów, które wykazywałyby zasadność tej kwoty. Sąd Okręgowy istotnie nie zawarł w swym uzasadnieniu rozważań dotyczących przeprowadzonych dowodów z zeznań świadków. To uchybienie nie miało jednak wpływu na rozstrzygnięcie w sprawie, gdyż w świetle uznania roszczenia za nieudowodnione co do wysokości, przeprowadzenie tych dowodów okazało się zbędne.

Podsumowując, zasadnie pominięto dowody sprekludowane, a powództwo jako nieudowodnione- oddalono, uznając że powód nie sprostał swemu obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i nie wykazał, że dochodzona przez niego kwota odpowiada rzeczywistemu zadłużeniu pozwanego.

Z powyższych względów, apelację jako bezzasadną, Sąd Apelacyjny oddalił na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego postanowiono stosownie do treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c.